

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

Remey segur porque 'ls diputats, ab la calor no se 'n hi vajan

El Feo Chiquito ballará cada día la danza del ventre.

CARVAJAL A BARCELONA

EM tingut lo gust de ferli una visita y d' escoltar la seva veu sempre inspirada en los ideals de la Democracia y de la República. exposantnos los propósitos que actualment l' animan.

A ningú s' ocultará que aquests propósitos que tancan una gran trascendencia, venen avuy en lo moment, sens dupte, més oportú. Carvajal haurá prestat á la causa de la República un servey inapreciable, si conseguim realisarlos, y en ells presideix, com tot indica á creurho, un esperit imparcial y tant exempt d' exclusivismes com d' ambicions personals.

Carvajal ha vist, ab son clar talent, que l' unió republicana avuy no passa dels limits de una inteligencia electoral y parlamentaria, molt apreciable com á síntoma; pero poch sólida, poch trabada encare pera donar los resultats práctichs que son d' esperar lo dia que tinguem ab l' unitat dels esforços, l' unitat de programa, lo dia que tots plegats anem á lo mateix, lo dia, en fi, que 's realisi lo qu' ell prediú al final de una carta, publicada en *El Cronista* del dijous de la senmana passada:

«La monarquia durará tot lo que tardin los republicans espanyols á tenir un programa comú constitucional.»

Lo programa únich es la base de la unitat, y la unitat es la prenda més segura de la victoria.

Cren Carvajal y creyem nosaltres qu' en lo fondo de las diferencias que caracterisan als diferents grupos republicans, es per fortuna molt més lo que 'ns uneix que lo que 'ns separa.

Tots som republicans, tots som demócratas, y en aquest particular no diferim lo més mínim.

Tots desitjem també acomodar la futura República á las condicions politicas y socials de la nació espanyola. Pero aquest desitj que tots abriguem se manifesta baix diferents punts de vista, que si algunas vegadas no prenen lo carácter de verdaders antagonismes, crean quan menos una situació de desconcert, gens á propòsit pera captarnos la necessaria confiança del país.

Es necessari, donchs, definir, aclarar, fixar, determinar, regular y arribar á tota costa á un acort perfecte. Lo secundari no ha de farnos olvidar de lo principal.

¿Y com se logrará aquest acort? ¿Tancantse cada grupo dels avuy existents dintre de las sévas particulars aspiracions, esperant cada un d' ells la sumissió dels altres? Impossible! Passarán anys y sigles, y pel camí de la immovilitat no adelantarem un pas. Podrá un grupo tenir més forsa é influencia que 'ls demés; pero 'l país dirá sempre:

—Jo ab una República 'n tinch prou, y vosaltres me 'n oferiu tres de distintas. Si voleu contar ab mi, poseuvs d' acort prèviament.

De manera que la inteligencia definitiva ha de ser filla del acort, de la bona voluntat de tots, de una transacció àmplia y sincera, y may del l' imposició dels uns als altres, ni de la sumissió de ningú.

Si Carvajal presentés un programa pel seu compte, s' excediria, y correria 'l perill de crear una nova agrupació, aquí, ahont todas las existents, pel bé del immediat triunfo de la República, se pot dir que sobran.

No es aquest lo seu propòsit. Al parlar del unió constitucional republicana aspira á que aquesta unió 's formi y constituheixi ab tots los elements qu' estiman la República, la Democracia y la Patria. En quant á las bases, aquests mateixos elements haurán de formularlas. Carvajal se reserva sols lo paper de mediador amistós y en aquest concepte l' acompanyan en son treball todas las nostras simpatias.

Creym ademés que, dada la seva historia y la seva inteligencia brillant, ilustrada y fecunda en nobles pensaments, te una gran autoritat per predicar lo que predica.

Ell caygué ab en Castelar la nit del tres de janer, proclamant la República possible, acomodada á las necessitats del país y purgada totalment de vacilacions y utopias. Pero ell creya llavoras, com creu ara, que 'l programa del partit republicà gubernamental, havia de ser fill no de las imposicions de un grupo, ni molt menos de las de un home sol, sino del acort de tots los republicans, y de la transacció honrada entre tots ells. Aixís ho proclamá en un notable discurs pronunciat á Granada, que avuy podria reproduhir en tots y cada hù dels seus punts. Castelar lo desautorisa y ell se separa de Castelar, disposat no sols á esperar, confiant en que la veritat sura sempre, sino també fermament resolt á no crear inoportunas disidencias.

Vingué últimament, al cap de molts anys, l' inteligencia electoral republicana, y Carvajal siguié invitat á afiliarse á una ó altra de las tres agrupacions que la concertaren.

Carvajal hagué de respondre:—No puch afiliarme á cap, porque resulta que no soch de cap, sent al mateix temps de todas. Jo soch partidari de la unió republicana, més que de la unió de la fusió republicana, del programa únich, del esforç mancomunat. Una sola bandera y un sol exercit.

Los electors de Málaga van enviarlo á las Corts, ab tot y no haver favorecut la seva candidatura la Junta central de la Unió. Y un cop á las Corts, entrá en lo concert de las tres fraccions coaligadas, sense formar part, integrant de cap de las tres.

En aquesta situació, no pot dirse que formi un grupo, porque un home sol no pot formarho; pero alenta un pensament útil y treballa ab activitat per la realització de un propòsit eficas que casi pot dirse que constituheix lo somni de tota la seva vida. No aspira al caudillatje, sino á concentrar forsas al servey de una idea, avuy que tant necessaria ve sent cada dia més, la constitució de una gran agrupació republicana nacional, qu' estiga en situació de reemplaçar á las caducas institucions monárquicas, próximas á desaparèixer.

«Cóm hem de negar nosaltres las nostras simpatias á l' obra generosa del eminent diputat per Málaga? Cóm las hi ha de negar ningú que ver damunt de las ambicions personals y dels interessos de grupo, estimi la República?»

En la obra que ha emprés hem de alentarho, ja que ab ella coincidim enterament, y avuy més que may reconeixem la seva oportunitat. Sempre hem predicat nosaltres la unió per damunt de tot. Sempre hem col·locat la República en lo lloch més alt de las nostras aspiracions. Per aixó avuy, plens de la més fonda convicció, repetim la profecia de Carvajal:

«La monarquia durará tot lo que tardin los republicans espanyols á tenir un programa comú constitucional.»

P. E.

N Castelar que no volia parlar, al últim acabarà per parlar una mica massa. No content ab ferho en espanyol, ho fa també en francès, escrivint un article per la *Nouvelle Revue Internationale*, del qual copiém lo següent párrafo:

«Je suis republicain par conviction, republicain par tradition historique, republicain sérieux; et cependant, il me paraîtrait un fou achevé celui qui s' opiniâtrerait á vouloir en ce moment établir la république en Espagne.»

Traducció literal: «Jo soch republicà per convicció, republicà per tradició històrica, republicà serio, y no obstant, me semblaria un boig acabat, qui s' empenyís á voler establir en aquests moments la república á Espanya.»

Los boigs acabats son los fan honor á las sévas conviccions: los sabis, los que se 'n van á la monarquia, sense deixar de dirse republicans.

A continuació D. Emilio pretén justificar la seva actitud, dihent que 'ls carlins permaneixen armats, que 'ls filibusteros están á la que salta, y que tots los republicans son una colla de cantonalistas.

Tot treball en pro de la República seria tant més insensat, *alors que sous les lois aujourd'hui en vigueur et les institutions établies, nous jouissons des deux plus grands biens dont puissent jouir les peuples: la paix et la liberté.*

Traducció: «desde 'l moment que baix las lleys que avuy están en vigor y las institucions establertes, gósem los dos bens majors que poden disfrutar los pobles: la pau y la libertat.»

Aixís s' expressa D. Emilio, fins quan usa l' idioma oficial de la República francesa.

Ab lo qual demostra que hasta en francès sab renegar dels seus antecedents, de la seva historia, de la conseqüencia, de la lògica y del verdader patriotisme.

La reunió republicana de Badajoz ha sigut un acte commovedor. Republicans espanyols y republicans portugueses han manifestat iguals ideas, idénticas aspiracions y 'ls mateixos sentiments.

Aixó vol dir que l' idea republicana es l' única que pot borrar las fronteras qu' existeixen dintre de la península.

Si las dinastias son incapassas d' entendres, los pobles, en cambi, saben perfectament ahont van, y capassos son de realisar dintre de la República l' unitat de Iberia.

Una frase qu' en conversa particular varem recullir dels llabis autorisats de 'n Carvajal:

—En Castelar vá tenir autoritat per encadenar lo pensament dels seus correligionaris; pero ha volgut disposar de la seva voluntat, llansantlos á la monarquia, y aquesta s' ha rebelat á deixar de ser republi-

cana. Castelar ha de haver tingut un gran disgust al veure 'l fracàs estrepitos dels seus propòsits.

El *Globo*, periódich de Madrit, que fins ara ha defensat la politica castelarista, ha sigut adquirit per D. Ivo Bosch, qui, segons se diu, está resolt á imprimirli una nova actitud.

Si es aixís, felicitarém al *Globo*, porque deixarà de ser *El Globo Cautivo*, remontantse lliurement als ideals de la República.

Si com diu *El Correo Catalán*, la Providencia ha sigut la causa del enfonzament de la cuberta del *Circo Parish*, per castigar los escándols que allí donava la *Bella Chiquita*, 'm permetré observar una cosa, ab permís de la Providencia.

En lloch de fer ensorrar un sostre ocasionant terribles desgracias; no hauria sigut més just y humanitari procurar que la *Bella Chiquita* hagués sigut lletja y repugnant com l' aburriment del sisé manament?

Aixís ningú hauria tingut ocasió de pecar, ni 'l mateix *Correo Catalán* al atribuhir instints venjatius á Deu Omnipotent, qu' es la suprema bondat y la eterna misericordia.

Se diu que D. Emilio, en l' última entrevista que vá celebrar ab en Sagasta, li vá dir:

—Si arriba á recular en la qüestió del arreglo de la Hacienda, no conti may més ab mi per res.

Desde que tal cosa vá dirli, D. Práxedes está resolt á tirar endavant, costi lo que costi.

Y vels' hi aquí com lo mateix Castelar que vá enpenyarho en la talornia del pressupost de la pau, lo tira de bigotis al mitj de la guerra del pressupost.

Pero D. Emilio li dirá:

—Siga valent y pensí que per mal que vaja la cosa, sempre tindrà en mi una germana de la caritat pera curarli las feridas.

No hi ha res més odiós que la guerra que té declarada en Gamazo contra 'ls productors de ví. Ni la filoxera, ni 'l mildew, ni todas las plagas juntas que assolan á las vinyas, ocasionan als culliters los perjudicis que 'ls causan los pressupostos, confeccionats per en Gamazo.

Los viniticulators son lo sach dels cops. Pagan per tenir terra, pagan per conrearla, no se 'ls dona cap facilitat per donar sortida á la cullita, y després de privarse 'ls de destilar lo ví, convertintlo en esperit, ara 's tracta de imposarlos un gravámen de cinch céntims per litro en sustitució dels drets de consums.

No hi ha paciencia que aguanti aquest cúmulo de desacerts y mortificacions.

En todas las comarcas vitícolas d' Espanya y especialment á Tarragona, se celebran enérgichs meetings de protesta. Milers y milers de infelissos agricultors se congregan y reuneixen donant eixida á la santa indignació de qu' están possehits. Classes sufertas y pacients per excelencia están á punt de perdre 'l orems.

Nosaltres no podém menos de unir á la seva la nostra veu.

No cedeixin en la seva actitud y considerin, ells que saben perfectament com se fa 'l ví, que certas cosas están ja maduras y que ha arribat ja l' hora de trepitjarlas y tirarlas de una cossa al cap.

CARTAS DE FORA.—Un corresponsal de Montblanch ha escrit á un periódich neo de Tarragona, parlant del gran pecat que van cometre 'ls socios del Centro Montblanchense, representant la Passió, contra lo ordenat per l' Arquebisbe y lo que predicava 'l rector ab molt empenyo. com si s' hagués proposat que l' empresa que prengué pel seu compte aquellas representacions perdes molts diners, cosa que no pogué lograr. Per lo vist, la Passió, quan la representan ells en un convent, ab assisténcia de tots los mosséns de la vila no es peccat, y d' altra manera sí. La lley del embut. Passa ab aixó lo mateix que ab aquell Mossen qu' está cansat de dir desde la trona que no está bé que cap home surti á passejar ab cap mes dona que ab la propia, fentse un pecat en cas contrari, y ell no repara que ab molta freqüencia surt ab la seva majordona pels afores de la població, buscant los sitis més retirats. ¿Y donchs, en que quedem? ¿Es per ventura la majordona la muller de aquell ensotanat?

Sigué molt notable y 's vejeé concorreguda per mes de 3,000 correligionaris la reunió pública de propaganda republicana celebrada 'l diumenje en lo *Ti-boli Vilafranki*, en la qual lo diputat á Corts, D. Bal-domero Lostau, doná compte de la seva conducta. En l' escenari hi havia representació de tots los pobles del districte. Feren us de la paraula 'ls Srs. Mestres, Martí, Ventura, Bau, Rossell, y Ortubia: se llegí una carta de adhesió del incansable propagandista Sr. Riu, y per últim lo Sr. Lostau pronunció un llarch discurs donant compte de la seva conducta y tractant una porció de punts relacionats ab l' estat actual de aquella comarca. Tots los discursos foren aplaudits ab entusiasm, y la conducta del diputat del districte sigué unánimement aprobada per aquella inmensa concurrencia.

En una vila de la costa tenen un vicari molt salao. L'altre dia se'l veje ballar un vals dintre de la seva habitació, després de lo qual sortí a la finestra, cridant *Olé olé*, com lo més pintat andalús. Es molt alegre y expansiu. Imprimeix los seus sermons y 'ls ven a 35 centims entre las beatas; sempre té confits pels nens y alguns centims per pagar os els caballitos. Aixís com per molts aquest mon es una vall de llagrimas, per aquest vicari no es més que un foc de riallas y de gaizara. Deu Nostre Senyor li mantingui 'l bon humor y 'l flamenquisme.

UN PROJECTE

EU lo quart, don Práxedes. Un servidor soch inventor...
—¿De qué? ¿De una máquina per fer monedas de cinch duros sense necessitar or? Ja pot comensar a treballar.
—Permetim: tal vegada ab lo temps la inventi aquesta máquina; però per ara no hi ha res d'aixó. Soch senzillament inventor d'un sistema.

—¿Decimal? Ja está inventat anys há.
—Si m'interromp a cada moment, será difícil que...
—Té rahó: digui y acabi aviat, que tinch molta feyna.
—¿Es veritat que 'ls pressupostos corran lo perill de no poder ser discutits?
—Y tal veritat!... ¿Per qué m'ho pregunta aixó?
—Perque de las sevas respuestas depen la realizació del meu projecte.
—Vaji preguntant, donchs.
—¿La ley d'administració local, quedará aprobada?
—Ho dupto.
—¿Y las reformas militares?
—Crech que nó.
—Bueno. ¿Qui 'n tindrà la culpa de que no s'aprobin las reformas militares, ni la ley d'administració local, ni 'ls pressupostos?
—¿Qui?... Ningú. La calor: vel'hi aquí.
—¿E' dir que si no fos la calor...
—Vaya: si no fós la calor que fa, las Cortes permanecerian obertas, la discussió seguiria endavant y tot, al fi, s'aprobaria... ó no s'aprobaria.
—¿Que dihen los diputats? ¿que al Congreso s'hi ofegan?
—Si senyor; perque aquella atmósfera de foch es irrespirable: alló sofoca, crema, carbonisa la pell y la inteligencia...
—Pues ara entro jo ab lo meu plan: tot aixó pot subsanarse ab relativa facilitat.
—¿De serio?
—Si, senyor. L'edificio del Congreso es sólito.
—Home, jo crech que si: al menos jo no l'he vist tremolar may. ¿Y a fé que n'ha sentit de grossas!
—Donchs ja 'n tenim prou. Aquesta xafogor de que 's queixan los diputats, aquesta calor que amenaça produhir dintre de poch una desbandada, desapareixerá en un santiamén...
—¿Cóm?
—Convertint lo Congreso en un estany.
—¿Oh!
—¿Qué li sembla? Lo saló plé d'aygua, fins prop de l'alsada d'un home; a dreta y esquerra grans xorros, cayent continuament sobre 'ls representants del país, y aquests, ab tapa-rabos, xapollejant pél estany y discutint fresca y ordenadamente las necessitats y conveniencias de la patria.
—¿Hermós cuadro!
—¿Veritat que sí?
—Pero... ¿y si algun diputado se 'ns ofegava?
—¿Vol dir que son gent que se ofegui ab tan poca aygua?
—¿No sería conveniente provehirlos de carabassas?
—No cal: si las cara assas los han de salvar, ab la que portan sota 'ls cabells ja 'n hi ha prou... Digui ¿qué li sembla?
—¿Qu' es un gran pensamiento... un gran pensamiento...
—Llavors lo Congreso quedará transformat en lo local més fresch del món, los diputats no tindrán cap pretest per abandonar lo seu lloch... y 'ls projectes económicos, politichs y militares que vosté ha presentat podrán ser discutits sense interrupció y aprobats a la carrera. ¿Contesti ¿qué me 'n diu del meu plan?
—No més hi ha un inconvenient.
—¿Quin?
—Que á mi aixó de que fassi calor me vé molt bé... y que certs projectes s'aprobin ó deixin d'aprobarse m té completament sense cuydado...
FANTÁSTICHE.

¡A DEFENSARSE!

Diuen, diuen que vé 'l cólera: á Marsella hi es temps há y es molt fácil que un divendres fassi rumbo cap ensá. Lo grandíssim poca pena sol gastar sempre aquets jochs; quan ha fet malbé uns quants pobles, busca feyna en altres llochs. No li agrada entretenirse en terreno explotat ja, vol gent nova, bonas pilas, per poguer torná á triá. Y trobantse a quatre passos ¿que tindrà de sorprendent que se 'ns planti á casa nostra

¿Dut pel aygua ó dut pel vent?
Diuen que vé 'l cólera, diuen que vindrá: ¡tanqueuli las portas! ¡no 'l deixeu entrá!

Lo govern, per xo, ja veilla y per lo que pugui ser ha pres varias providencias y ha avisat que s'ha de fer. A Port Bou hi ha un lazareto, aquí al parch hi ha un hospital; d'aparatos y xeringas ne tenim un gabadal. Los arcaldes fan visitas, procurant activament qu'en mercats y mataderos tot estigui ben decent. Fins hi ha un numerós cos médech que del lloch d'honor no 's mou, vigilat com un sereno y cobrant un bonich sou. Diuen que vé 'l cólera, diuen que vindrá: ¡tanqueuli las portas! ¡no 'l deixeu passá!

¿Quina pena si veniat ¡quin xibarril! ¡quin trasbals! ¡quin gasto d'acits y sofre, y rom, y láudano y calsi... Lo milló y lo més barato será sangrarse en salut impeditli 'l pas, que luego qui gemega ja ha rebut. No 'l deixem acostá á Espanya, bloquejem lo Pirineu y presentemli barreras per mar y per tot arreu. D'aquest modo, tallant alas á la terrible invasió, ben amazats dins de casa no tenim de tenir pó. Diuen que vé 'l cólera, diuen que vindrá: ¡tanqueuli las portas! ¡no 'l deixeu entrá!

—¡Pam, pam, pam!—Obriu.—¿Qui truca?
—Obriu prompte y ho sabreu.
—No us conech y desconfio del accent de vostra veu.
—Si no 'm franquejeu la entrada, preneh la casa per assalt y desd' ara us asseguro que aneu á passarho mal.
—Pero ¿quin objeete us porta? ¿d'hont veniu, qué demaneu?
—Vinch de lluny y sols demano que paguéu lo que debéu.
—¿Es dir que no sou lo cólera?
—No: soch lo recaudadó, y vinch no més per cobrarvos la vostra contribució...
Diuen que vé 'l cólera... ¡y que ha de venir! ¡no 'n fa poch de mesos que 'l tenim aquí!

C. GUMÁ.

LO PRESSUPOST DE LA PAU Y LA REPÚBLICA

B la monarquia es impossible 'l pressupost de la pau. No hi ha mes pau dintre de aquesta institució que la pau dels sepulcres. O si no llegeixin los següents datos y comparin. Vintitres Repúblicas situadas fora d'Europa sostenen totas plegadas en temps de pau un exercit de 159,000 soldats. En ellas correspon un soldat per cada 718 habitants. Las divuyt monarquias que oprimeixen á la vella Europa, en temps de pau sostenen un contingent d'exercit de 3.303.000 homes. En ellas correspon un soldat per cada 120 habitants. Italia es la nació que porta la carga més pesada. Ella sola té armats 816,000 homes. Un soldat per cada 30 habitants.

Se dirá que Fransa no es monarquia, y ab tot sosté un exercit formidable. Es cert. La República francesa manté un efectiu de 667,000 soldats. Un soldat per cada 60 habitants.

Pero la República francesa 's troba rodejada de monarquias y ha d'estar previnguda contra las hostilitats de las sevas vehinias. De manera que 'ls mals de la institució monárquica son encomenadissos. La República francesa podria viure tranquila y es-tolviar una cantitat inmensa, si la Europa estigués constituída republicanament com hoestá l'América.

Y en aquest cas, podria establirse en tot lo continent, que avuy se torna tisich baix lo pés de las armas, l'únic presupost de la pau posible. Ab uns 300,000 homes n'hi hauria de sobras pera mantenir l'ordre públich en totas las nacións d'Europa.

Y apart de la suma inmensa de que 's veurían aliviats los pressupostos de tots los Estats, qual suma pot calcularse en un 87 per 100 dels gastos de guerra actuals, quedaria ademés una forsa de tres milions de homes útils, en la flor de la juventut y del vigor corporal que podrian entregarse als productius exercicis de l'agricultura, del comer y de la industria.

Aquesta riqueza corporal avuy se pudreix en los quartels, consum y no produheix, gasta y no reporta benefici, aumentant lo malesiar y 'ls ajueros financieros y económicos de tots los pobles de la vella Europa.

Y la producció americana en tant está á punt de invadirnos.

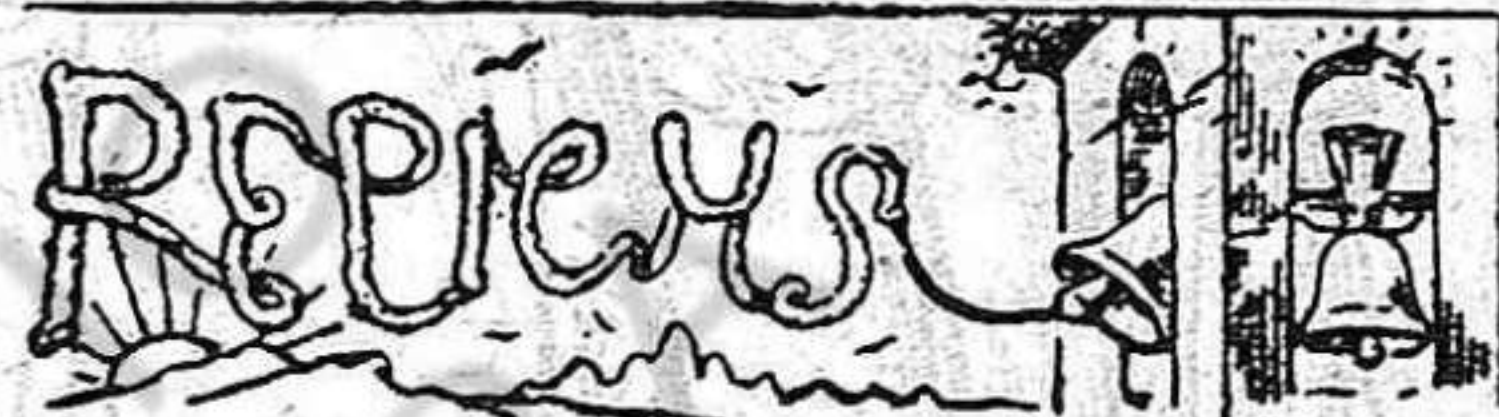
Ab lo pressupost de la pau aquellas Repúblicas ens fan una guerra económica altament ruinosa per nosaltres. L'esperit modern es la seva forsa. Ab las economias en lo ram de guerra son invencibles.

Veus' aquí com lo pressupost de la pau únicament es compatible ab la forma republicana.

La guerra, la miseria y l'amenassa es lo corteig indispensable de la monarquia.

La pau, la riqueza y la tranquilidad constituheixen lo distintiu dels pobles republicans.

P. DEL O.

EL cas de que 'n Sagasta s'estrelli, y tota vegada de que 'ls conservadors no están encare en condicions de ocupar lo poder, s'assegura que 's formarà un ministeri presidit per en Martínez Campos. —Avuy fos y demá festa— diu un que havia anat ab en Savalls.

—¿Per qué dius aixó?—li preguntan. Y ell respón ab molta flemma: —Perque aquest, en lloch de demanarnos quartos com en Gamazo, tal vegada 'ns en repartirá, com al acabarse l'última guerra.

En Silvela ha dit que D. Antón havia de fer com D. Emilio, retirantse á escriure l'història de Italia. Per aquest cas li recomaném la vila d'Esparraguera. Es un punt molt apropiat per dugas cosas: per escriure historias y per fregar espárrechs.

En Bosch y Fustegueras, ell sol, sens ajuda de ningú, intenta presentar un centenar d'esmenas al projecte de ley de administració local.

Ara vegin. Y deyan que D. Albert era un home que no tenia esmena.

Recomaném als pares de familia la necessitat d'entaular una causa per escándol contra en Martínez Campos.

Calculin sino que á Sagunto desnudó la espada davant de una pila de soldats.

¿La desnudó!... ¿Han vist major indecencia?

Los castelaríns de Tarragona, al veure que 'l partit republicá històrich en massa s'havia separat del idol, van reunirse á ca 'n Salavera, y allá, segóns ells mateixos diuen, van constituhir comité.

Aixís ha sortit un comité de estar per casa, que tot ell y 'ls individuos que van formarho, que son una mateixa cosa, cabrian perfectament dintre del quarto dels mals endressos.

Es un exemplar notable aquell acusat de Sevilla, que al dirigirli 'l tribunal las preguntas de reglament vá respondre cantant peteneras y malagueñas, sense que ningú pogués treure'l de aquí.

Lo tribunal acabá suspenent la vista y encarregant als metjes forenses que dictaminessin si era tocat de l'ala.

L'acusat andalús podrá dir sense deixar de cantar: «A D. Práxedes Sagasta imito yo en esas cosas. Que cuando el país se queja responde cantando coplas.

Sembla que 'ls monárquichs de Sant Andréu, de Sant Martí y d'altres punts ahont s'ha posat de moda la manifestació permanent republicana, tenen mal d'ulls al veure que tanta gent porta gorro-frigi per tot dia.

Si tenen mal d'ulls pósense ulleras ab vidres fumats.

Y aixís treballarán dos estaments: els gorristsas y 'ls óptichs.

Las fiestas de Ripoll

Lo Monastir es bisanti; pero las festas serán góticas porque acabarán en punta.

D. Berenguer lo Llarch se troba ab que'l dia de las festas no té encare'l pis acabat, y exclama:—¿Y donchs, qu' hem de fer, Sr. bisbe?

Los socialistas alemanys que avants del imperi tenían un sol representant en la Cámara, á conseqüencia de las últimas eleccions n' hi arribarán á tenir una seixantena.

Ab molta rahó pot dirse que las creixents victorias dels socialistas alemanys valen un imperi. No tardarán molt temps á cobrarse 'l.

Si 's realisa 'l plan de 'n Sagasta, consistent en no tancar las Cortes, fins y á tant qu' estigan aprobats los pressupostos, los diputats que 's quedin podran dir:

—Los pressupostos no 'ls discutim; els suhem. Pero més súa y suará 'l pobre país. Lo país, fins al cor del hivern ha de suar... d' angunia.

Un retall de *La Epoca*:
Dias passats, al visitar uns estrangers una gran fàbrica de alcohol, preguntaren á un senyor, ignorant que sigués lo propietari de la finca:
—¿De qui es aquesta hermosa fàbrica?
—Del Sr. Gamazo—respongué l' interpelat.—Ell l' explota y s' en emporta 'ls productes, y si per casualitat queda alguna coseta, m' ho donan á mi que diuen que soch el duenyó.

Llegeixo en un telégrama:
«Los canovins aplaudeixen l' actitud y 'l llenguatge del Sr. Gamazo.»

Serian uns ingrats si no obressin aixís. No hi ha cassador que no alabi al seu gos, quan li aixeca las liebras y las hi porta á casa.

La *Publicidad* torna ab la deria de sempre. Del partit castelari—diu—no se 'n ha separat més que un senmanari y un periodista. Ningú més.

Aquest senmanari es LA CAMPANA DE GRACIA y 'l periodista un dels nostres estimats companys.

La *Publicidad*, desde que 's troba en un terreno insostenible, no sab lo que 's diu.

Del partit castelari se n' ha separat alguna cosa que val més que las personas: se 'n ha separat la lógica y la convicció republicana.

A veure sino com *La Publicidad* demostra que al mateix temps que ab la República, pot estar ab en Castelar, desde que ha donat per tancat lo periodo constituent y desde que ha dit que 'ls que actualment aspiran al restabliment de las instituciones republicanas, son una colla de boigs acabats.

Y casi té rahó si aplica aquest concepte als que s' empenyan en seguirlo dihentse republicans. Son tan incongruents aquests dos termes, que aquells que no 's curin á temps, corren perill de to-carse.

L' Associació de la *Fulla*, si es qu' estima 'l decoro

públich, hauria de fer una guerra desesperada contra 'l govern, y en especial contra en Gamazo.

Lo ministre de Hisenda amenassa deixar á la meytat dels espanyols *sense camisa*.

Y quan ensenyant la pell aném per carrers y plassas, calculin vostés mateixos ¡quin escándol no 's prepara!

En Sagasta, no se li pot negar, quan es ministre es un home de un bon humor inagotable.

Aquest dia, al dirli algú, que quan las calors apretin la immensa majoria dels diputats deixarán de assistir á las sessions, vá dir:

—No tingan cuidado: la manera infalible de retenirlos á tots seria donar en lo Saló de sessions exhibicions de la *Bella Chiquita*.

Donchs, miri, D. Práxedes, jo crech sincerament que ni aixó 's necessita.

La *dansa del ventre*, no hi ha pas ningú al mon que la balli com vosté.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Ca-ta-la-na.
 - 2.ª GEROGLÍFICH.—Qui més un hi fa, més hi pert.
- Han endevinat las dos solucions los ciutadans Pep Bullanga, Isaac Pataleta y V., Un de Arbeca, J. Soteras y B. y G. Ferit; n' han endevinada l no més Noy de Sans, Un de la Unió y B. Llofa.

XARADA

Jugant ab la *hu-dos-tres* la *dos-hu* y *quinta-tercera*, van trencar tota la *tot* no quedant pesa sencera. Y al veurehu la *hu-quart-cinch* va pendre tal enrabada, que va quedar al moment tota freda y esglayada.

C. JULIAN BUSQUETS.

TRENCA-CLOSCAS

VALENTÍ ARENA
AVILA

Formar ab aquestas lletres lo titul de una aplaudida comedia catalana.

VI 100 TIT.

MUDANSA

L' altre dia 'l *tot* de casa qu' es molt entramaiat, va pujar sobre l' armari y un *total* me va trencar.

EDUART BARTELO.

LA UNIÓN CONSTITUCIONAL REPUBLICANA

MEETING DEL CIRCO ECUESTRE

Va ser un acte importantissim, ab lo local plé de gom á gom, per més de 3,000 personas. Carvajal estigué admirable, exposant ab gran eloqüencia la necessitat de reunir á tot lo partit republicá espanyol en un programa constitucional únich. La concurrencia s' identifica completament ab l' ilustre diputat per Málaga, tributanti aplausos entassistas y al final una ovació delirant.—Dijous doná un gran pas la idea de concentrar l' esfors de tots los republicans espanyols per establir la República sobre bases sólidas y consolidarla. La corrent en aquest sentit ab tan acert impulsada per Carvajal, no duptem será secundada per tots los amants de la idea republicana.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans J. Muntané Giner, J. Soteras y B., J. O. R., F. Clavellina, J. Palau, Noy de Sans, J. Ramis, Japet Figueras, Cidalení Characac, J. Escolá del Vendrell, M. Rojo, M. Gomez Morgay, A. Amigo, C. Julian Busquets, Ll. Daura, y Un Narut:—Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa.
Ciudadans R. Ferriols, Un d' Arbeca, Neron (a) Bon Home, F. Estrada, Rapicuelo, Isaac Pataleta y V., R. Salvat, F. Corbella y Vilar, X. de Noy de Barberá, P. Giró y B. de V., R. Escassany, Rubinat y Ruf:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.
Ciudadá F. Jerez Santos: La majoria de lo que 'ns envia no es nou á lo menos ens sembla haverho llegit en algun altre puesto: tréguims de duptes.—H. Hernandez y González y C. Hernandez y González lo qu' envian es molt fluij.—J. Guasch V.: Y lo de vosté massa gastat.—S. Poch: Lo dibuix no pot anar.—Pistacho: Vá bé.—Fruit Sec: Ho aprofitarem.—Follet: Está molt bé: gracias.—A. Fonnóvil y Ferrer: Ho tindrem present.—T. del Plá: No vá mal.—M. Ronapasta: Las dos tenen incorreccions; no obstant *Estuhenca* 'ns agrada més que l' altra.—Pere Cullerayre: Los versos resultan massa naturalistas.—Andressill: L' article está molt bé: gracias.—P. T. (Vilassar): Varen fer tart.—J. Bué Ventura: Está molt bé: l' insertarem.—J. Viunadó y C.: No 'ns ía 'l pes.—M. Piot Ivan: Explicuis clar y no vingui ab reticencias.—T. Soribas (Artesa): Té molta rahó, y ja veurá en lo número de avuy com defensém aquestas mateixas tendencias.—C. A. J. (Polinyá): Si vol que l' entenguem, haurá d' escriure mes clar.—X. Morosa: Encare li falta molt estudi per arribar á dominar los secrets de la versificació.—L. Tomás Ferrer: La poesia llarga es algun tant pornográfica: lo som no té res de particular. Aprofitarem l' epigrama.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.